

[Bouet.]

ærede Medlem Hr. Duborg sagde, at der i Norge ikke fandtes en Lov paa dette Omraade. Der foreligger en Lov af 1919, som detailleret beskæftiger sig med Forholdene, naar Skibet ligger ved Land, hvorimod den for Skibe til Søs kun fastsætter, at hvis der er tilstrækkeligt Mandskab, skal det deles i 3 Hold. Men der har ogsaa i Norge i nogle Aar været en vis Lovgivning paa dette Omraade.

Som sagt, det er et overordentlig vanskeligt Problem at beskæftige sig med, og man skal være overordentlig forsigtig for ikke at komme til at vedtage noget, som kan skade i første Række Erhvervet, i anden Række de søfarende og endelig hele Samfundet. Derfor kan jeg paa mit Partis Vegne kun tilsige, at vi i Udvalget vil gaa ind i en alvorlig Undersøgelse af hele Problemet, og vor Stilling vil saa være afhængig af, hvad denne Undersøgelse giver til Resultat.

Rager: Der er to Grunde for det offentlige til at interessere sig for en Lovgivning paa et Omraade som det foreliggende, dels Sikkerhedsmomentet for dem, der betjener sig af Skibene som Passagerer, eller som har betroet dem deres Gods, og dels den Omstændighed, at Forholdene paa Skibet efter Sagens Natur er af en saadan Art, at det er en social Opgave af største Vigtighed at søge at forbedre disse Forhold saa meget, som ske kan. Uden at raade over speciel maritim Kendskab, uden personlig at have stærke Erfaringer der, tror jeg dog, at jeg uden at gaa meget fejl kan sige, at det Indtryk, jeg har af, at Søfolk socialt set er blevet behandlet som Stifbørn af Samfundet, er rigtigt. Jeg tror ikke, det skyldes den Omstændighed, at Rederne er Mænd, der gennemgaaende har mindre social Forstaaelse, mindre Ønske om at gøre det godt for de Folk, de beskæftiger, end andre, men det ligger ganske simpelt i dette, at man befinder sig der i et Erhverv, som under den internationale Konkurrence har vanskelige Forhold, vanskeligere, end hvor det drejer sig om Erhverv paa Nationens Grund.

Det var jo ogsaa der, det ærede Medlem Hr. Duborg som Ordfører for Venstre slog ned. Det ærede Medlem gjorde netop opmærksom paa, at her beskæftigede vi os med internationale Forhold, og Bestemmelser, vi traf herhjemme, kunde gøre os mindre konkurrencedygtige. Naar jeg nu har medgivet, at dette kan være rigtigt, har jeg dog ikke dermed sagt, at jeg deler

denne Anskuelse. For det første vil jeg sige, at hvis man som det ærede Medlem Hr. Duborg stiller sig dogmatisk paa dette Standpunkt, naar vi overhovedet aldrig, saa længe Skibe befærer Havene, videre, for hvilket Land vil da begynde? De internationale Aftaler er jo meget gode, men vel at mærke kun, naar de bliver efterfulgt af Love i de forskellige Lande. Men dernæst tror jeg, man har Lov til at sige, at det ikke er helt ligegyldigt, om man har sit Skib bemannet med Folk, der er spændt for til det alleryderste eller ud over det, eller om man har et Personale, til hvilket der tages saa humanitære Hensyn, som der nu engang kan tages under de Forhold, hvorunder de skal arbejde. De er jo inden for visse Grænser betroet Værdier, og det kunde dog være, at man fik noget igen der. Naturligvis kan man ikke direkte sammenligne med de Resultater, som flere Steder kom frem, da man gik fra 10 til 8 Timers Arbejdsdagen, da man saa, at man baade kvalitetsmæssigt og kvantitetsmæssigt i Virkeligheden fik præsteret mere i de 8 Timer, at det i Virkeligheden gav mere Udbytte for en Arbejdsgiver at beskæftige Folk i 8 Timer end i 10 Timer, til Trods for at Arbejderens Løn i de 8 Timer svarede til den, han tidligere havde i 10. Man kan, som sagt, ikke direkte sammenligne, men jeg tror, at man skal være meget forsigtig med at lade sig bremse i sine Reformbestræbelser paa dette Punkt. I hvert Fald kan vort Parti ikke dele disse Betæneligheder, men vi siger, at vi staar her over for et Omraade, hvor vi er meget ivrige for at føre en Lovgivning igennem, en Lovgivning i den Aand og i den Retning, som Handelsministeren her har fremsat Forslag om.

Der er ikke Tvivl om, at de søfarende selv i meget høj Grad er misfornøjede med, hvad de gennem Aarene har opnaaet dels gennem Forhandling og dels ved Arbejds-kampe. Der er heller ikke Tvivl om, at Samfundet i meget høj Grad er interesseret i at undgaa Konflikter til Søs. Jeg behøver jo blot at pege paa, hvor overordentlig lammende for hele det danske Erhvervsliv ikke alene temporært, men ogsaa virkende ud i en lang Fremtid, en virkelig Lammelse af vor Søfart vil kunne blive. Men naar dette er Tilfældet, og naar det maaske ogsaa er tænkeligt, at de paagældende, der gennem en Aarrække er holdt nede under det, man maatte anse for deres rimelige Tilværelsesniveau, paavirket af dette stadig stiller deres Krav højere, end Buen kan spænde, ikke fordi det i og for sig er saa